І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюз: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 63. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го КВІТНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 6, 1966 No. 63. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок 5-го квітня 1966 р.

В АМЕРИЦІ

КОНҐРЕС ПРИЙНЯВ ЗАКОНОПРОЄКТ ПРО ЛІТНІЙ ОЩАДНОСТЕВИЙ ЧАС. Згідно з цим проєктом вже цього року ті 36 стейтів, які мали вже досі літній ощадностевий час, мають цей час почати ц. р. о год. 2-ій по півночі останньої неділі квітня, це є 24-го квітня, а закінчити останньої неділі жовтня, 30-го жовтня. Але окремі громади зможуть вирішувати, чи пересувати вказівки годинника в цьому році. Починаючи з найближчим 1967-им роком ціла країна має мати літній ощадностевий час. Але стейтові Леґіслятури зможуть ухвалити закон, що їхній стейт затримує так званий стандартний час. Новий закон впорядкує справу часу, яка справляла велике замішання від 1918-го року, коли ввели були літній час і поділили цілі ЗДА на чотири зони. В Міннесоті минулого року в травні Ст. Пол мав ощадностевий час, а сусіднє місто близнюк Миннеаполіс мало стандартний час.

ДЖЕНЕРАЛ МОТОРС ПОПРАВЛЯТИМЕ 1,500,000 АВТ, ЯКИМИ ВЖЕ ЇЗДЯТЬ ЇХНІ ВЛАСНИКИ. Ці авта — це є вози моделів Шевролет з 1965 і 1964 років. Корпорація Дженерал Моторс повідомила своїх посередників, щоб до них зголошувалися власники авт вгорі згаданих моделів, бо треба поправити реґулюючі клапани, які при деяких умовах не діють і затинаються. Стверджено, що клапани не діяли під час їзди при мокрому снігу. Направки будуть відбуватися безплатно. Треба поправити такі моделі з 1965 року: Кепріс, Імпеле, Біскейн і Бел Ер та з 1964-го і 1965-го років, 300, Мелібу і Де Лукс, які мають електричну трансмісію.

МЕТРОПОЛІТАЛЬНА ОПЕРА В НЮ ЙОРКУ 16-ГО КВІТНЯ КІНЧАЄ СВОЇ ВИСТАВИ В СТАРОМУ БУДИНКУ при Бродвею і 39-ій вулиці „ґаля бенефісом", який зачнеться о год. 8-ій ввечері. Після того закінчиться цьогорічний сезон, бо опера перейде до нового будинку в так званому Центрі Лінкольна. В останньому тижні гратимуть такі опери: „Тоску" Пуччіні (11 квітня), „Фіделіо" Бетговена (12 квітня), „Андреа Шеніє" (Джорджана), „Аїду" (Верді) і „Таннгойзер" Ваґнера. В суботу 16-го квітня о год. 2-ій по пол. піде „Ля Богем" Пуччіні, а о год. 8-ій ввечері почнеться кінцевий ґаля бенефіс, в якому гратимуть частини понад 20 опер. Між іншим, в сексteті з опере Доніцетті „Луція ді Ляммермур" виступить відома нашій громаді Шарлотта Ордассі.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ ПОДАТКОВИЙ УРЯД ПРИГАДУЄ, ЩО ФЕДЕРАЛЬНІ ПОДАТКИ ТРЕБА ЗАПЛАТИТИ ДО 15-ГО КВІТНЯ, і до того самого реченця треба внести заяви про зворот податкових надплат. До 2-го квітня понад 40 мільйонів платників податків вже були виконали свій обов'язок щодо вношення заяв, але ще понад 25 мільйонів цього не зробили. Податковий Уряд радить не чекати до останнього реченця, бо цього року є деякі зміни у висоті податків. Найліпше наперед виконати цей свій громадянський обов'язок щодо податків. Хто сам добре не орієнтується, повинен порадитися у відповідних фахівців, щоб скористати з тих полегш, які передбачає закон.

ТРЕБА $700 МІЛЬЙОНІВ НА ТЕ, ЩОБ ЗАЛІЗНИЧУ ЛІНІЮ НЮ ЙОРК—БОСТОН ДОСТОСУВАТИ ДО ЇЗДИ ЗІ ШВИДКІСТЮ 150 МИЛЬ НА ГОДИНУ, — заявляє Департамент Торгівлі. Плянують збільшити швидкість залізниць тому, що за кільканадцять років буде великий рух на залізницях, які не зможуть курсувати з теперішньою швидкістю. Залізничні рейки, призначені до такої швидкої їзди, не сміють мати жадних закрутів і вигинів.

В ТЕКСАСІ ВИЗНАЧИЛИ ПЛОЩУ ПІД БУДОВУ БІБЛІОТЕКИ ІМ. ДЖАНСОНА. В Бібліотеці будуть зберігатися всі документи, які відносяться до урядування президента Линдона Бейнса Джансона та всі інші пам'ятки, що відносяться до його особи. Тексаський університет в Остіні призначив місце для цієї Бібліотеки на схід від будинку, в якому приміщений Правничий факультет. Для самої Бібліотеки ім. Джансона призначена площа величини 150,000 квадратових стіп. Кажуть, що сам Президент вибрав площу на цю Бібліотеку.

У СВІТІ

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ВИСЛАВ САТЕЛІТА, ЯКИЙ КРУЖЛЯЄ ДОВКОЛА МІСЯЦЯ. Сателіт „Луна 10" в трьох годинах окружує Місяць. Він важить 540 фунтів. Західні астронавти сподіваються, що цей сателіт буде кружляти довкола місяця перманентно. „Луна 10" виеквіпована в радіо й інші апарати й її ціллю дати більше даних про поверхню місяця. ЗДА заповідають в короткому часі свої дальші розсліди місяця, щоб могти вже в 1970 вислати туди людину.

БРИТАНСЬКИЙ УРЯД ВИСЛАВ ПОНАД 6 ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ ДОПОМОГИ для жертв повені в Індонезії. Гроші будуть зужиті на ліки для Червоного Хреста в Індонезії. Цією допомогою Британія хоче нав'язати контакт для переговорів між Індонезією і Маллйзією.

ПАПА ПАВЛО VI ДІСТАВ НА КВІТНУ НЕДІЛЮ дві пальми. Це традиційний дарунок для Папи в неділю перед Великоднем. Одну пальму подарував Папі єпископ Петро Ван Лієрде, папський діякон бельгійського походження, а другу о. Аліпрандо Катані, ігумен чина Гермітів.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ПІДПИСАВ З КИТАЄМ НОВУ УМОВУ про летунську комунікацію. Як повідомила аґенція ТАСС, цей новий летунський договір замінює давній, що його реченець закінчився.

ІТАЛІЙСЬКІ ЛІКАРІ ПОЧАЛИ СТРАЙК, ВИМАГАЮЧИ БІЛЬШИХ ПЛАТЕНЬ. Страйк заповіджений на чотири дні. Заповідається також страйк робітників у копальнях і сталеварнях та убезпеченевих працівників в Італії.

11 АФРИКАНСЬКИХ ДЕРЖАВ ПІД ПРОВОДОМ ПРЕЗИДЕНТА КЕНІЇ Джомо Кеніяти вимагають від Британії, щоб вона силою повалила режим прем'єра Смита в Родезії. Британія наложила бльокаду на Родезію й не допускає туди ніяких кораблів, головно з нафтою. Грецький танкер „Иоанна", 13 тисяч тонн поємности, що віз нафту до Родезії, дістав доручення від грецького уряду завернути до Бейри. Греція співдіє з Британією у бльокаді Родезії.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ — ВИЗВОЛИТЕЛЬ ҐАНИ КВАМЕ НКРУМАГ взяв зі собою багато мільйонів в закордонній валюті перед тим, заки виїхав з країни. Колишні співробітники цього президента - визволителя, що перебуває тепер у Ґвінеї, оскаржують свого провідника у дефравдаціях з державного скарбу, як також у вбивствах політичних противників.

Президент Джансон пропонує вислати Індії збіжжя вартости одного більйона долярів

Вашинґтон. — 3.5 мільйона тонн збіжжя дістане Індія від ЗДА для розподілу в цих районах країни, в яких загрожує голод. Таку пропозицію вніс президент Джансон до американського Конґресу, вимагаючи ухвали для збільшення допомоги Індії в харчах на один більйон долярів. Президент говорив, що мільйони індійців стоять перед загрозою голодової смерти. Він апелював до сумління американців, щоб запобігли цій великій трагедії заприязненого з Америкою народу. Заяву про збільшення допомоги Індії, головно в харчах зробив Президент після кількох нарад з індійським прем'єром Індірою Ґанді, що перебуває з офіційною візитою у ЗДА. Після дводенного побуту у Вашинґтоні, де вона відбула кілька важливих розмов з Президентом і іншими членами уряду, пані Ґанді виїхала до Ню Йорку. Тут її вітав посадник найбільшого міста у світі Ліндсей, який видав на честь індійського прем'єра обід. Пані Ґанді відвідала новозбудований „Осередок Лінкольна". В четвер прем'єра Індії Індіру Ґанді приймав спеціяльним обідом ґубернатор стейту Ню Йорк Рокефеллер.

Владику Йосифа Шмондюка з нагоди 30-річчя його священства відвідала делеґація громадян

Стемфорд (МП) — В суботу, 26 березня, прибула до палати Кир Йосифа Шмондюка, в Стемфорді, делеґація громадян, щоб вшанувати Владику з приводу тридцятих роковин його священства та проведеної ним праці для добра Української Католицької Церкви і українського народу. Ініціятиву для вшанування Кир Йосифа дали два нюйоркські члени Красного Комітету за створення католицького Київсько - Галицького патріярхату, інж. В. Богачевський і д-р Р. Осінчук, а в склад делеґації входили, крім них, наступні громадяни: О. Богачевський, проф. Д. Горняткевич, д-р В. Дзерович, П. Дорожинський, д-р Р. Клюфас, мгр С. Лозинський, Ю. Малашковський, артист-маляр М. Мороз, Я. Пастушенко, д-р М. Пронoп, д-р К. Рогозинський, проф. М. Тершаковець, адв. С. Ярема і інж. Е. Ярош. Кир Йосиф прийняв делеґацію в товаристві генерального вікарія о. Е. Манастирського та проф. В. Ленцика. Дякуючи за привітання пп. В. Богачевського, Дзеровича, Осінчука, Тершаківця і Яреми, Владика ширше проаналізував ідейні мотиви, що повинні унапрямлювати життя сучасної людини та ідеали, до яких здійснення вона повинна змагати. Під час дискусії, що розвинулася при вечері, були видвигнені актуальні питання релігійного і громадського життя. Щоб дати вислів своїм почуванням у відношенні до свого Ієрарха, делеґація передала Владиці ікону, виконану М. Осінчуком, — як дарунок від Красного Комітету за створення католицького Київсько - Галицького патріярхату. Делеґація мала також змогу познайомитися з існуючим в єпископській палаті музеєм, в якому зберігаються дуже цінні експонати мистецтва та зовсім рідкісні, або й унікальні, документи найновішої історії України.

Окружні Комітети УНСоюзу стейтів Массачуссет і Ровд Айленд відбули наради

Вунсакет. — Минулої неділі, 3-го квітня, тут у церковній залі о год. 3-ій пополудні відбулися спільні наради Окружних Комітетів Відділів Українського Народного Союзу стейтів Массачуссетс і Ровд Айленду, участь в яких взяли репрезентанти Відділів і конвенційні делеґати з Бостону, Вунсакет, Милвил, Провіденс, Салем, Сентрал Фолєс і Тавнтону, разом понад 70 осіб. Екзекутиву й Головний Уряд УНС на цих нарадах репрезентували гол. предсідник Йосип Лисогір, головний контролер Іван Кокольський, який також склав звіт про союзову активність в округах та, зокрема, про теперішню організаційну конвенційну кампанію. Анна Чопик в своїй доповіді звернула окрему увагу на потребу більшого зацікавленя справами УНСоюзу молодшої генерації, а Йосип Лисогір дав загальний огляд розвитку УНСоюзу за останні чотири роки, з'ясував його теперішній стан та поінформував про підготову до 26-ої конвенції, яка відбудеться в Шикаґо в тижні, що починається 16-го травня ц. р., та про зв'язані з цією конвенцією потреби і пляни.

ПОМЕР МИХ. ЧАГАРИН ОДИН З НАЙСТАРШИХ ЧЛЕНІВ-ПІОНЕРІВ УНС

Менвил, Ровд Айленд. — З кінцем минулого тижня тут помер на 82-му році життя сл. п. Михайло Чигирин, один з найстарших та найбільш заслужених членів Українського Народного Союзу й піонерів Американської України. До УНСоюзу вступив у 1909-му році. Син Покійного, Орест Чагарин, є членом стейтової леґіслятури Ровд Айленду та активним союзовцем, касиром 206-го Відділу УНС.

Бруклин Північ відзначив Шевченкові Роковини

Бруклин, Н.Й. — 3 квітня стараннями Об'єднаного Комітету Українських Організацій відбувся Шевченківський Концерт в залі Українського Народного Дому з такою програмою: Ст. Галась відспівав американський гимн, а Хор церкви св. Духа під дириґ. Лева Рейнаровича виконав „Заповіт". Отець сов. Йосиф Рейнарович відкрив Концерт, згадавши Т. Шевченка як духового провідника українського народу. Доповідь виголосив мгр. Іван Базарко, який вказав на головні ідеали українського поета, що закликав до єдности і братолюбія та висловив надію, що український нарід переможе своїх ворогів та здобуде собі волю. Юнацтво СУМА виконало збірну деклямацію „Слава Кобзареві". Вищезгаданий хор виконав три композиції до слів Шевченка (Давидовського, Фоменка і Лисенка). Хор Юнацтва СУМА під дир. Лева Рейнаровича відспівав три пісні до слів Шевченка. В. Жила-Наливайко, член Молод. Оперового Ансамблю, відспівали три композиції на слова Шевченка (Стеценка, Степового і Штогаренка). Члени СУМА, ООЧСУ, відограли інсценізацію Шевченкової поеми „Сон". Публіка щирими оплесками дякувала виконавцям за добре виконану програму. При фортепіяні були Ждан Ласовський і проф. Тарас Левицький.

МАРШАЛ КІ З ВІЙСЬКОМ ІДЕ НА ДА НАНҐ

Південнов'єтнамський генерал Лінг Кванг В'єн, голова Ради Національного Визволення читає розпорядження уряду про боротьбу з антиурядовими демонстраціями у Південному В'єтнамі. Ліворуч і праворуч сидять прем'єр Нґуєн Као Кі і ген. Нґуєн Ван Тріє.

Сайґон. — Прем'єр Південного В'єтнаму Нґуєн Као Кі вилетів до Да Нанґ, щоб особисто перебрати команду над урядовими військами. ДаНанґ від двох тижнів є тереном протиурядових демонстрацій, що їх організують буддистські групи. Буддисти вимагають резиґнації військового режиму маршала Кі і цивільної адміністрації в країні. Політичні непорозуміння почались 10 березня, коли Сайґонський режим відмісіонував ґенерала поручника Нґуєна Хана Тгі із становиска команданта північної частини Південного В'єтнаму. Звідомлення говорять, що протиурядові демонстрації в цій частині країни, головно в Да Нанґ і в Гюе, мають теж протиамериканський характер. Ґенерал Тгі в інтерв'ю для преси сказав, що режим маршала Кі зробив помилку, інспіруючи, що демонстрації буддистів, які вимагають зміни режиму, є під впливом комуністичного В'єтконґу. Маршал Кі, при підтримці американської армії, хоче зломити опір північних ребеліянтів. Його війська були перевезені американськими літаками на летовище біля Да Нанґ. Командує тепер військами в цій північній частині наслідник ґенерала Тгі — ґенерал Нґуєн Ван Чуан. Невідомо, яке становище займе цей командуючий ґенерал до „інвазії" урядових відділів маршала Кі. Покищо він льояльно ставиться до міської адміністрації в Да Нанґ під проводом посадника Мана, який підтримує режим маршала Кі. Непорозуміння у Південному В'єтнамі дуже утруднюють становище американців на цьому терені. Секретар закордонних справ Дін Раск заявив у стойому майже тригодинному звідомленні перед Комісією Закордонних Зв'язків Сенату, що покищо цивільні заворушення не мали впливу на військові дії у В'єтнамі, але вони дуже перешкаджають воєнним плянам в цій країні.

Совєти погрожують висланням своїх „добровольців" до В'єтнаму

Москва. — Генерал Алексєй А. Єпішев, шеф політичного директоріяту совєтської армії і фльоти, заявив у своїй промові на 23-му з'їзді КПСС, що тисячі совєтських вояків і моряків зголосилися добровольцями для участи в боротьбі з американськими „аґресорами" і їхніми союзниками у В'єтнамі. Єпішев підкреслив, що зголошуються до В'єтнаму деякі військові частини в повному складі. Західні обсерватори трактують заяву ген. Єпішева, радше як вислів моральної підтримки для Північного В'єтнаму і В'єтконґу, а не як реальну погрозу безпосередньої мілітарної інтервенції. Подібну заяву проголосив був ще минулого року перший секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв. Ген. Єпішев виголошував свою промову в останньому дні дискусії над 5-годинною доповіддю Брежнєва.

Д-р Борис Ржепецький перевибраний на голову ЛМКлюбу в Ню Йорку

Ню Йорк. — У п'ятницю, 1-го квітня відбулись тут загальні збори Українського Літературно - мистецького Клюбу, перші після смерти колишнього голови й засновника Клюбу мистця Сергія Литвиненка. Заслухавши звідомлень Управи, за яку звітував д-р Ріпецький, і Контрольної Комісії, за яку склав звідомлення інж. Кобринський, збори схвалили її діяльність і вибрали нові керівні органи. Головою Клюбу перевибрали д-ра Бориса Ржепецького, а до Управи увійшли пані Надія Литвиненко, Оксана Вікул, Леся Храплива і П. Нагірна, та й панове Іван Керницький, Степан Крижанівський, Антін Малюца, Микола Понеділок, Богдан Рубинович і Володимир Цісик. Контрольну Комісію творять д-р Фотій Мелешко, інж. Іван Жуковський і інж. Володимир Кобринський. Зборами проводила Президія у складі інж. Іван Жуковський — голова й Оксана Вікул — секретар.

Шахіст Іван Теодорович здобув спільне перше місце у великому турнірі

Іван Теодорович, найбільше активний із шости українців — шахових майстрів на терені Північної Америки, взяв участь у відкритому турнірі „Великого Ню Йорку" і в кінцевому точкуванні поділив перше, друге і третє місце з двома шахістами світової слави, ґросмайстром Бісґаєром і сеньйор майстром Цукерманом. Всі три першуни турніру здобули однакове число точок 5½ : ½ у розграх, які проведено в шости крутах за швайцарською системою. В цьому турнірі, який відбувся в Ню Йорку впродовж трьох днів, 1-го, 2-го і 3-го квітня, взяло участь 115 кращих шахістів Америки і Канади. Серед визначних майстрів шахівниці, які зайняли наступні місця за трьома першунами з точками 5 : 1, знайшлися теж Бенко і Шервін, а дальше майстер Ґрос та ряд інших. Перемоги Івана Теодоровича в Ню Йорку є безсумнівно великим успіхом українського шахіста з Торонта в турнірі з так сильними суперниками.

„Новий Театр" у Ню Йорку деб'ютував з великим успіхом прем'єрою „Камінного господаря" Лесі Українки

Ню Йорк. — В суботу, 2 квітня, тут у розкішній залі театру „Барбізон Пляза" започаткував своє мистецьке життя новий український театральний ансамбль, що й носить назву „Нового Театру" під керівництвом молодого режисера, колишнього актора театральної групи Гірняка - Добровальської і тепер режисера американських театрів Володимира Лисняка.

Володимир Лисняк

В залі, виповненій по береги добірною публікою, яка ще на кілька тижнів до прем'єри „вкупилася" на виставу, вплачуючи даток по десять долярів на фонд театру, що уповажнювало до участи у виставі та інавґураційному відкритті театру з шампанським після вистави, молоді ентузіясти театрального мистецтва вивели драму Лесі Українки „Камінний господар" в оригінальній інсценізації свойого талановитого режисера. В головній ролі донни Анни виступила дружина режисера Лисняка — Ляриса Кукрицька, відома вже й американській публіці із своїх креацій на Бродвею. В ансамблі крім Лисняка, який виконував ролю Дон Жуана, і Кукрицької виступили колишні „гірняківці" Оля Кириченко, Ігор Шуган, Лідія Крушельницька, Володимир Змій, Михайло Яблонський, Данило Серна, як також зовсім молоді ентузіясти сцени Христина Прокоп, Рома Шуган, Орися Андрейко, Анна Ілевич - Дерлиця, Юрій Денисенко й Олег Проціпський. Завідував сценою Орест Слупчинський, жіночі костюми проєктувала Евгенія Тріска, а чоловічі — Зенон Максимів, маски підготовив Борис Пачовський, за світляні ефекти відповідальний Роман Навроцький, а за звукове оформлення — Володимир Змій. Фехтування заранжував Святослав Новицький. Успіх першої вистави театру залежав у великій мірі від здібного адміністраційного колективу, що його очолює адміністраційний директор Ярослав Криштальський, з асистентом директора — Мирославом Шміґелем. Літературний консультант театру Богдан Бойчук. Директор пропаганди — пані Ірина Стецура, а її заступник — ред. Ростислав Хом'як. Касиром театру є банкізець Роман Стецура. За костюми для вистави відповідає пані Надія Шміґель. Фотографії для ефективної програмки зробив Славко Новицький, а титульну сторінку проєктував мистець Орест Вороневич. Публіка прийняла виставу з захопленням, виразом чого були і букети та й великий кіш квітів для виконавців. На залі була приявна сестра Лесі Українки — Ізидора Косач - Борисова, яку актори під гучні оплески запросили на сцену. Після вистави в залях дому Українського Інституту Америки відбулась зустріч із акторами „Нового Театру", декількасот промадян, разом із театральним ансамблем, святкували хрестини нового мистецького тіла при шампанському. Живе усіблення великої і славної традиції українського театру. Йосип Гірняк вітав новий театральний ансамбль тирною промовою, бажаючи молодим акторам успіхів. На виставу прибули колишні артисти Львівського Театру, де в 1942 році за дирекції покійного Володимира Блавацького йшла вистава „Камінного господаря" у постанові Йосипа Гірняка. — „Новий театр" повторить виставу „Камінного господаря" в Ню Йорку в суботу, 23-го квітня, в тій же залі театру „Барбізон Пляза", як також плянує дальші вистави і на провінції.

Відкриття ретроспективної виставки деревopізів Я. Гніздовського відбулося у Філядельфії

Філядельфія. — В суботу 2 квітня тут в залях Мистецької Студії ОМУА відбулося відкриття виставки деревopізів відомого українського маляра і графіка Якова Гніздовського, влаштованої заходами філядельфійського Відділу Об'єднання Мистців Українців в Америці. Виставку, яка охоплює около 40 графічних праць з різних періодів творчости Якова Гніздовського, зокрема з років 1961 - 1965, відкрив коротким словом професор Петро Мегик, голова Філядельфійського Відділу ОМУА і заступник голови в Головній Управі ОМУА. Доповідь про життєвий і мистецький шлях Якова Гніздовського виголосив проф. Петро Андрусів, подаючи зокрема характеристику його творчости, як графіка, автора довгого ряду деревopізів, що здобули йому тривале ім'я не тільки в історії українського мистецтва, але і в американському мистецькому світі. Доповідач підкреслив зокрема факт, що малярські і графічні праці Я. Гніздовського закуплені до найвидатніших американських музеїв і колекцій, як напр. Конґресової Бібліотеки, Музеїв Мистецтв у Бостоні, Філядельфії, Вашинґтонського Музею, Колекції Нелсона Рокефеллера, Фундації Вудварда та багатьох інших. У відкритті виставки взяло участь понад 50 осіб.

ПОВІДОМЛЕННЯ РЕДАКЦІЇ

У СПРАВІ МАТЕРІЯЛІВ ДО ЗБІРНИКА З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Як відомо з попередніх повідомлень, Український Народний Союз і „Свобода" приготовляють видання окремого збірника з нагоди 50-річчя Української Національної Революції, що припадає в наступному, 1967-му році. Редакційна підготова збірника, що появиться в повному 20-тисячному тиражі „Свободи" восени цього року, вже почалася. Проте, щоб дати нагоду й можливість найширшим колам наших громадян, зокрема активних учасників великих подій 50 років тому, дати свій причинок до їх історії, Редакція візьме під дбайливу увагу кожний надісланий матеріял: спомини, документи, ілюстрації, спостереження й коментарі. Невикористані матеріяли будуть авторам з подякою повернені. Матеріяли надсилати до редакції „Свободи" найпізніше до половини червня ц.р.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Перемога Гарольда Вільсона

Велика перемога Партії Праці в останніх виборах у Великобританії вважається передусім особистою перемогою прем'єра Гарольда Вільсона. Цей відносно молодий, бо лише 48-літній державний муж виявив у цих виборах не лише політичний розум, але й великий талант у політичній стратегії. Вже віддавна відомий і в партії і в уряді, як здібний провідник-адміністратор, Вільсон має славу безжалісного бойовика за партійну програму, і в останній передвиборчій кампанії виказав дипломатичну стриманість і такт. Його консервативний противник Едвард Гет, в деяких питаннях соціяльного й економічного життя, висунув радикальнішу програму, ніж соціяліст Вільсон. Двадцятирічна практика в парляменті вишліфувала його політичну лінію, що вважається посередньою. Він був в опозиції до попереднього провідника Партії Праці, прямолінійного Гю Гетскіла, і тоді програв, наразившись навіть на закид в опортунізмі.

В останніх виборах брітійці віддали Вільсонові свої голоси, переконавшись упродовж 500 днів його урядування на пості прем'єра, що він не зробить ніякої несподіванки. Протягом того часу Вільсон виявив великий такт і розум, пов'язуючи крайні вимоги на крилах власної партії. У виборах 1964 року Партія Праці дістала лише на 3 голоси більше від Партії Торі, мавши ще у парляменті 7 ліберальних голосів, які могли у різних справах зайняти прихильне чи опозиційне становище. Тож Вільсонові треба було добре маневрувати, щоб затриматись при владі. Кілька разів опозиція вимагала в парляменті голосу довір'я до уряду, і він приходив часом справді одним голосом більшости. Не диво, що прем'єр Вільсон, адміністуючи державними справами, радше обмежився рятуванням англійського фунта, ніж просуванням повної програми соціяльних і економічних реформ, що їх в попередніх виборах висунула була партія під кличем „Нової Британії".

Виборець, віддаючи свій голос за Партію Праці, думав про Гарольда Вільсона, про його зрівноваженість і такт. Виборець підтримав програму Партії Праці під проводом Вільсона. Залишаючи його при уряді на наступних п'ять років і забезпечуючи йому більшість у парляменті, виборець дає змогу Партії Праці перевести в життя свою програму повністю.

У програмі Партії Праці на головному місці стоїть раціоналізація сталевої індустрії, збільшення соціяльного забезпечення, націоналізація землі у містах і взагалі націоналізація тих ділянок індустрії, що мають першорядне значення для державного життя. Ці завдання вкладаються в рамки програми соціялістичної партії, бо такою є Партія Праці. Правда, зі словом соціялізм зв'язується, головно в нашій країні, комунізм. Але сам Гарольд Вільсон кілька років тому сказав, що якраз соціялістична програма найдалі відсуває Британію від комунізму, бо вона означає повний розквіт демократії. Свобода слова, релігії, публічних зібрань і виборів — на думку Вільсона — не може виключати відповідальности всього суспільства за те, щоб матеріяльне життя і можливості повного особистого розвитку кожної одиниці були забезпечені. Соціялістичний уряд в Англії — згідно з заявою Вільсона — намагається повністю розв'язати ці проблеми одиниці і суспільства.

Перемога Гарольда Вільсона вказує на стабільність політики Британії — а це важливе для вільного світу і для ЗДА, бо Британія — найближчий союзник нашої країни, а прем'єр Вільсон — приятель Америки.

Велика заохота

Рідко яка імпреза дає стільки надії й заохоти, що їх дав дебют нашого „Нового Театру" в Ню Йорку минулої суботи 2-го квітня — вистава „Камінного господаря" Лесі Українки в поставі Володимира Лисняка у театрі Барбизон Плаза. Це була ґаля-імпреза в повному розумінні цього слова, що своєю атмосферою нагадувала ті великі щорічні культурні події, як відкриття сезону Метрополітальної опери чи прем'єри сценічних або фільмових видовищ. Лише кілька фактів: білети були розпродані задовго перед виставою; велика частина публіки явилась у вечірніх одягах — пані в довгих сукнях, панове в смокінґах; між приявними були відомі наші культурні, громадські й політичні діячі; сама вистава була дбайливо приготована і переведена. І якщо хто міг мати сумніви щодо потреби й можливостей українського театру в Ню Йорку, перший виступ „Нового Театру" ці сумніви, напевно, розвіяв.

Оцінку самої вистави залишаємо фахівцям. Деякі критичні завваги можна було почути й під час вистави, на перервах. Було б зле, якби їх не було, і для дальшого розвитку театру вони мають щонайменше таке саме значення, як ентузіястичне оплескування добре відіграних сцен. Проте, нас у цьому випадку цікавить, зокрема, громадський бік справи, і саме для неї ми вбачаємо в тому першому виступі „Нового Театру" велику надію й заохоту.

Без театру наше життя не було й не може бути повне. Без театру йому бракує балянсу. Більшість бо наших навіть на високому культурному рівні поставлених імпрез — це переважно академії та концерти з різних нагод. Їх потрібно продовжувати та розвивати. Однак, вони часто є „обов'язком", від якого багато людей відхиляється. „Новий Театр", як це показав його суботнішній виступ, був потребою, і саме це вважаємо за велику заохоту, як для самого театру, так і для громади.

Ніде правди діти, товариське життя у нас недомагає. Забави й вечерниці під час карнавалу, вакаційні сезони на наших оселях є доброю нагодою для товариських зустрічей, але їх ніколи не може бути забагато. Театр дає добру нагоду, коли один побіч одного займають місця провідні діячі з різних середовищ і угруповань, зустрічаються і нав'язують знайомства люди різного походження, віку, заінтересовань.

Це тільки деякі з тих — можна б сказати — додаткових користей, що їх дає театр, крім своєї головної мети, що відіграла таку важливу ролю в розвитку світової культури. Коли додати до цього ще такі факти, що наш „Новий Театр" є ділом молодих ентузіястів театрального мистецтва; що ці молоді ентузіясти виразно нав'язують до світлих традицій українського театру в минулому і сміливо шукають нових шляхів; що їхній запал переноситься на публіку і — можна сподіватись — буде стимулом для посилення творчости наших письменників і композиторів: що його логічним одним із чергових завдань буде будова чи придбання власного театрального приміщення — то все це і багато дечого іншого доброго приніс і може принести нам наш „Новий Театр". Тим самим він стає нашою новою цінністю і заслуговує на постійну увагу та опіку збоку громадянства.

Д-р Михайло Данилюк

ДВА ЛИСТИ

Якось прийшла вістка — можна писати на Україну! Обережно, словами поміж рядками, чимало людей віднайшли своїх рідних, знайомих. Хто на Україні, а хто — на Сибіру. Знайти рідних — це ніби знайти давно загублену метрику народження, яку по черзі писали чубаті предки — хто чим — мозолями, потом, а то й кров'ю. І приємно мати цю метрику при серці. Таке людське...

Якоїсь весни повідомили приятелі: знайшлись деякі рідні, а між ними, мабуть, старенькі бабуня і дідунь. Пишіть туди то й туди.

Щось стиснуло в грудях. Зафотографовані на все життя і заховані в найдальших комірках мозку образи рідних раптом почали виростати у велетнів. Радість, біль, розбуджена туга, гордість, жаль — мій Боже! — яка кляcифікація і в якій психологічній студії зможе ці почуття вбрати у формулу? Рука пішла по папері. Які сили стримають, щоб не писати?

***

Що ж писати? Очевидно — про все. Абсолютно про все — про великий вільний світ, про сотні тисяч нас, поселених у різних краях, про наш ріст, працю, досягнення. Про цю країну, якийсь стейт, нашу громаду, церкву, установи. Дещо про себе, успіхи, мрії. Потішити старенських. Хай знають — пішли у світ і там продовжують робити те, що почали прадіди. Хоч під кінець їх життя подати їм надію.

Ось лист готовий. Можливо дещо необережний? Кажуть, ніби писати можна все, ніби листи не пропадають і не шкодять. Очі ще раз падають на окремі уступи листа:

„... і, дорогий Дідуню, наші нарешті впорядковують центральне керівництво всіх дій в одну велику Раду. Всі рухи, групи, організації з'єднують свої сили для спільної праці. Є деякі труднощі тут і там, але є всі познаки, що спільним договоренням їх розв'яжеться, і всі політичні рухи, в одному центрі, працюватимуть для всім нам дорогої мети...

„Бабуня, із своєю любов'ю до традицій Церкви, справді може радіти. Деякі неполадки внаслідок розсіяння нашої еміґрації по різних країнах — полагоджуються. Церкви обох віровизнань ростуть і розвиваються, зокрема відроджується наша Православна Церква. Церковні громади працюють у згоді. Розвиваються церковні школи, а також загальноукраїнські для дітей усіх віровизнань. Виховується толеранція віровизнань, соборність...

„Громадське життя, яким Ви колись турбувалися в умовах окупації — тут процвітає. Вільний світ дав можливість розгорнути роботу, і вона кипить. Кругом чимало організацій, установ, об'єднань молоді, жіноцтва. Всі працюють за спільно договореними плянами. Кожна країна має свою централю, де зосереджуються всі творчі кадри. Непорозуміння розв'язується шляхом толеранції і компромісу...

„Українська преса процвітає. Маємо десятки періодиків і чимало видавництв. Бувають у нас цікаві дискусії, часами й гарячі, але в основному вся преса зосереджує свої сили на позитивах і на розбудові політичного, громадського та церковного життя. Нарешті маємо вільну пресу, без цензорів, і наші газети не появляються з білими плямами та написами „сконфісковано". Люди пишуть вільно, дуже вільно..."

Кинувши, отже, ще раз оком на окремі уступи листа — прийшла думка: а що, справді, як таке небезпечно туди висилати? Може краще перевірити ситуацію, послати раніше поштівку? Зв'язатися, відчути ситуацію, а вже тоді... Тим часом — хай лист, уже готовий, лежить і чекає. Він піде, але свого часу. Напевно піде.

***

Минали місяці. Поштівка пішла, не повернулась, але чи дійшла?

В часі чекання — життя біжить. Втоптаними стежками, а то й широким шляхом. Як кому. Ось ряд газет, журналів. Вісті, кругом вісті, події, праця. Ось з'їзди, дебати, десь Рада збирається на чергову сесію, йдуть церковні собори. Централі, відділи ведуть кампанію. Кипить робота.

Преса, з'їзди і збори — це сцена. Актори часами на сцені, часами за кулісами. Як у кого. Думка в напруженні слідкує за драмою...

В нервовому чеканні на вістку від рідних зродився ще один лист до дідуня в Україні. Це — на всякий випадок, як уже буде зв'язок. Читаючи уривки із другого листа, стає якось дивно: чи може правда мати дві різні сторони? Читаються окремі думки:

„... і, дорогий Дідуню, якось не видно консолідації наших сил, про яку Ви мріяли... Політичний центр — це ніби завороженмй лябіринт, в якому одні двері, через які можна лише вийти. Увійти не можна. Не впустять ті ізсередини лябіринту або ж ті, назовні, не вміють відчинити дверей. Одні і другі сперечаються — хто має ключа... Ви колись мене вчили, що міжусобиці можуть бути лише в неволі. А ось ми — у вільному світі... Може чар-зілля пришлете? Хоч і казали Ви колись — таке зілля росте лише у серці...

„Церковні справи у Вас „вирішились" — обидві Церкви в катакомбах. У нас, у вільному й побожному світі, ще розв'язки в багатьох відношеннях не видно. Моліться з Бабунею за нас, просіть Почаївської Божої Матері, щоб своїм Покровом привернула єдність нашої Православної Церкви, бо людські сили завели... Моліться з приятелями за силу для збереження традицій в обох Церквах. На тему толеранції, соборности — томи

(Закінчення на стор. 3-ій)

А. Ґудовський

ДО 50-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

У „Свободі" з 23 березня ц. р. ми читали повідомлення, що президент Джансон звернувся до Конґресу з пропозицією створити комісію для відзначення 200-річчя американської самостійности. Президент клопочеться про створення комісії аж за десять років до ювілейної дати, щоб гідно „пригадати Америці й цілому світові масштабне значення Американської Революції з 1776-го року". На перші два роки її праці Уряд пропонує видати 200.000 долярів.

Це повідомлення викликало в мене велике огірчення і сором за нас — українську політичну еміґрацію, що залюбки величає себе амбасадором окупованої батьківщини. Які ж ми амбасадори, коли на 1967 рік припадає півстоліття річниця Української Національної Революції і відновлення державности, а ми досі нічогісінько в цій справі не зробили і з якоюсь незрозумілою байдужістю іґноруємо голоси, що вже кілька місяців намагаються привернути увагу до цієї важливої справи?

Адже йдеться про півстоліття епохальних подій у нашій новітній історії, які піднесли Україну на позем національно визначеної країни, суверенної держави, Уряд якої був визнаний Великобританією, Францією, Арґентиною та іншими країнами. Йдеться про відзначення півстолітнього ювілею УНРеспубліки, яку створено волею українського народу і яка проголосила акти незалежности та соборности України, що є підставовими постулятами нашої теперішньої політики і визвольної боротьби.

Але цю дату треба відзначати не тому лише, що ми, як українці, маємо до неї сентимент і респект. Ми, як політична еміґрація, зобов'язані використати цю річницю для поважного політичного виступу на користь нашої визвольної боротьби, бо раз на півстоліття маємо солідну підставу, щоб звернутися до українського народу й до цілого світу, пригадати ті події і довести окупаційний характер існуючого на Україні режиму та колоніяльне становище нашої батьківщини. А це якраз те, що повинна робити українська еміґрація і створені нею організації.

Вважаю, що найліпшою датою для відзначення 50-річчя є листопад 1967 року, коли проголошено III Універсал, яким оформлено Українську Народну Республіку, створено Уряд і визначено державні кордони Української Держави. До цієї дати залишилося тільки рік і кілька місяців. Давно пора створити відповідний Комітет, скласти плян праці й святкувань і розпочати підготову до ювілею. Адже треба підготувати відповідні збірку на ювілейний фонд і публікації, організувати реґулярні звернення до українського народу відносно історичних подій та ідейних засад Національної Революції й доби УНРеспубліки.

На жаль, питанням ювілею ніхто не займається, а створені УККА і КУК'ом комісії продовжують працювати над справою скликання Світового Конґресу Вільних Українців. Ось на 15-16 квітня заповіджено чергові наради тих комісій. Панове! Обміркуймо об'єктивно ситуацію. Справа скликання СКВУ може доцільна й потрібна. Але коли її починали, то не думали, що вона так затягнеться, і не взяли до уваги, що наближається преважлива дата півстолітнього ювілею Української Національної Революції і відновлення державности, який ми повинні гідно відзначити. Тепер не маємо ні часу, ні спроможностей влаштовувати окремо СКВУ й Ювілей, коли ці дві надзвичайно важливі акції припадають фактично на той самий рік. Тепер маємо лише одну розв'язку — сполучити Світовий Конґрес Вільних Українців з Ювілеєм, і тоді вони будуть один одного доповнювати й звеличувати.

Ми повинні достосувати СКВУ до Ювілею, а не навпаки, бо — порівнюючи з Ювілеєм — СКВУ є лише еміґраційною імпрезою з сумнівними практичними вислідами, а півстолітній ювілей відновлення нашої державної незалежности дає дуже солідну політичну підставу для того, щоб притягнути до участи в його відзначенні поважні політичні кола і зробити дійсно високовартісний політичний виступ.

Ще одна справа. Я із здивуванням довідався, що Комбатантська Централя задумує відзначати в 1967 році 50-річчя постання Українських Збройних Сил. У зв'язку з цим виникає питання — чи доцільно розпорошувати наші сили і засоби на окремі ювілейні імпрези? Військо є частиною держави, і тому, на мою думку, комбатантські організації, не відсепаровуючись, повинні відсвяткувати ювілей спільно, доклавши всіх зусиль до того, щоб він був виразним і величним.

Ми можемо скликати чи не скликати Світовий Конґрес Вільних Українців, але не можемо не відзначити півстолітні роковини подій, які започаткували нову добу в житті нашої нації, не можемо не реаґувати на фальшиву імпрезу 50-річчя Радянської України, до якої давно вже готується комуно-большевицький режим.

Я апелюю до Проводу УККА: Панове! Беріть приклад з президента Джансона і Американського Уряду. Не занедбаймо важливої для нас дати. Українська громада цю справу підтримає!

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Ф. Мелешко

ГНАТ ЮРА

(Спомини про сучасника)

(1)

Під таким самим заголовком надруковано в „Свободі" (ч. 47, ц. р.) довгеньку статтю п. Панаса Феденка. Написано її із жалобної нагоди — смерти видатного артиста Гната Юри. Якби шановний автор був написав про цього мого земляка тільки як про видатного артиста, то я, мабуть, до того не мав би що додавати. Коли ж п. П. Феденко зачепив чимало іншого, а між тим дещо невпопад, то шкода було б промовчати.

Торкнуся я головно святочних Шевченківських сходин, на яких виступав Гнат Юра. До речі, про ці самі сходини недавно згадувалось у „Вільному Слові", у подаваних аж у трьох числах п. В. Сім'янцевим споминах про його брата Олексу. При тому подано й знімку учасників сходин, на якій показано і молоденького тоді Панаса Феденка. Коли я мав на руках ті числа „Вільного Слова", то не думав, що й мені доведеться в цій справі забирати голос. Послав ті числа аж до Франції В. Недайкаші, бо у споминах п. В. Сім'янцева наведено уривки з листів В. Недайкаші про ті ж самі сходини, тільки зовсім інакше, як пише п. П. Феденко.

Згідно з моїми даними, ті святочні Шевченківські сходини відбулися не в 1913-му, а в 1914-му році, в сторіччя з дня народження Шевченка.

Де саме, відбувалися ті сходини, п. П. Феденко пише так: „Жив тоді в Олександрії залізничник („дорожній майстер") Іван Губа, який мав просторе приміщення і не був жонатий. Іван Губа пізніше брав участь у боротьбі армії УНР, був у 1920 році інтернований у Польщі і потім став священиком". Отак одним махом усе змішано тут докупи і — невпопад. Далі: „Брат Івана Губи — Олекса — вчився в учительській семінарії і умовився з нами, що Шевченківські сходини відбудуться в приміщенні Івана Губи, коли його не буде вдома". Оце останнє речення ніби має показувати, що, якби Іван Губа був удома, то не дозволив би, щоб у його приміщенні відбувалися сходини.

А хто ж вони справді були оті брати Губи? — Сини малозаможного селянина с. Бандурки, колишнього Олександрівського повіту на Херсонщині. У той час Іван Губа був уже земським будівельно - шляховим техніком, а не „дорожним майстром". Його на кільканадцять років молодший брат Олекса уже пройшов вільно й невільно довгий шлях, поки дістався до учительської семінарії, і то, як показалось, на дуже короткий час.

Зустрівсь я вперше з Олексою Губою оце вже скоро буде 58 років тому. Сталося те на далекій півночі, в повітовому місті Кемі на Архангельщині, на засланні. Мене туди привезено на санях з іншими засланцями 22 лютого 1908 року, а Олексу Губу ще з кільканадцятьма його односельчанами пароплавом у другій половині травня.

На той час у тому місті, що мало 2500 населення, я вже був „старожилом" і знав, які поради давати новоприбулим товаришам. В кімнаті, де я мешкав, саме звільнились місця для двох. Отож із тих новоприбулих я вибрав собі близьких земляків - молодиків. Один із них, а то саме Олекса Губа, після довшої етапної подорожі мав дуже збідований вигляд, а до того ще був сліпенький на одно око. Він казав, що те око застудив однієї ночі на випасах, і воно стекло. Другий — Іван Тараненко — виглядав дебелим хлопцем.

На диво, отой сліпенький у першу чергу запитав мене, чи можна в Кемі вчитися. Тож уже другого дня я запровадив їх до нашої неофіційної засланецької школи — матуральних курсів. Після перевірки їх приділено до тієї групи, в якій був і я. Олекса наче й не зважав, що має тільки одно око — не випускав з рук книжки. Для цього була ще й та благодать у літні часи, що в тім краю немає ночі.

Незадовго Олекса Губа одержав першого листа від свого брата Івана, отого будівельного техніка. Зразу і почав наголос читати його. Тоді то я вперше побачив листа, писаного нашою рідною мовою! А незабаром ми придбали „Кобзаря" і навипередки завчали з нього напам'ять вірші. В цьому найбільше відзначався наш сліпенький товариш Олекса.

Декілька бандурців попали на заслання в Печору. Між ними був і наречений сестри Олекси Губи на прізвище Доценко. Так ото цей Доценко листовно й намовив Олексу, щоб до нього переїхав. За кілька місяців Олекса одержав дозвіл, і восени ми з ним попрощались. Та вже на початку зими почали приходити від нього розпачливі листи, писані рідною мовою. Бідний Олекса не знайшов у Печорі таких можливостей для навчання, як ми мали в Кемі. До всього там ще й куди суворіша зима і взагалі тяжкі життьові умови. (Тепер той край зветься Воркута).

По звільненні з заслання я час від часу обмінювався листами з О. Губою та І. Тараненком.

У вересні 1913 року при одній моїй подорожі я зупинився на маленькій станції Бандурка, щоб побачитись з своїми „засланецькими" товаришами. На жаль, найближчих товаришів не застав удома. Олексу Губу тоді прийнято до нововідкритої учительської семінарії в Олександрії, а Іван Тараненко вступив у Києві до землемірної школи.

(Далі буде)

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Родинна хроніка з життя подільського духівництва минулого століття

(19)

Властиво чим далі, тим більше їхні відносини вирівнювались, і фактично вони жили собі зовсім добре. Усе життя Ганна була надзвичайно пильною та працьовитою і на старість залишилась гарною, високою, стрункою і повною енергії.

Було у них тільки двоє дітей, дві донечки. Старша Надя була по батькові добродушна, лагідна, спокійна. Молодша, красуня Віра, була характером савинецького роду, палка, свавільна, вибаглива. Мала такі розкішні коси, що задля них мусіла виступити з пансіону, бо не було там ні одної служниці, яка б могла зачісувати цю вередливу панну. Вдома вона мала свою власну покоївку, яка терпеливо вранці і ввечері леґенько, не шарпаючи, розбирала та розчісувала ці пишні кучері. І то траплялося, що палка панна давала покоївці ляпаса, коли вона, бувало, необережно смикне якийсь волос.

Розумний батько радив трохи те волосся підстригти, а пансіон закінчити. Так де там, ні мама, ні доня і слухати такого не хотіли — де ж таки — „коса — дівоча краса"! Так і залишилось.

Ганя міркувала, що така багата та гарна дівчина не потребує жадного пансіону, і так від женихів одбою не буде. Дійсно, обидві донечки дуже рано і добре віддалися за заможних богословів і почали самостійно хазяйнувати, звичайно, з допомогою доброї пані-мами.

Але Ганя усе жалувала, що Пан Бог не дав їй сина. Усе казала:

— Що то дівчина? — Майже ніщо! Тільки хлопці мають правдиву волю та правдиве життя на світі. А дівчину покривдив і Пан Бог, що приділив їй родити чада, та й люди кривдять її, держачи у неволі!

Не була це цілком об'єктивна думка, особливо у відношенні до самої Гані. Правда, прадід Ілія її покривдив, і то не з злої волі, а бажаючи їй добра. Він був, певно, переконаний, що його дурній дочці Гані сів якийсь ґедзь на ніс, і вона вигадувала Бог знає що, замість тішитися та дякувати Богу, що дістала такого мужа.

Зрештою, в цьому були переконані всі, хто знав історію сватання Гані. Навіть сестри, які спочатку так жалували Ганю, пізніше, коли побачили, як їй живеться, який добрий у неї чоловік, як її обдаровує та догоджає і як вона в усьому має повну волю, вважали Ганю дуже щасливою. Так само думали і всі інші люди, що знали цю родину.

Владика призначив о. Григорія на члена духовної консисторії, а також доручив йому списувати якісь важливі стародавні церковні справи, задля чого він їздив навіть до Києва. Як член консисторії, о. Григорій часто бував у Кам'янці, і ніколи, куди б не їздив, не вертався до жінки без багатого дарунка.

Пізніше о. Григорія обрали благочинним, і Архиєрей висвятив його на протоієрея. Ганя тоді стала першою попадею в повіті. Тим часом зі свого великого господарства вона дуже забагатіла, вкладала гроші до банку, проценти довгими роками наростали, а разом з багатством росла і Ганнина туга по дойстойному наслідникові. Видавши дочок заміж, казала собі: — „Ось тепер матиму внуків, і їм залишу майно. Не мала сина, але котрась із дочок напевно буде мати. Йому дам усе".

Але відома іронія долі. Коли людина собі чогось особливо бажає, то це якраз від неї втікає. Так і було цим разом.

Старша дочка, тиха та покірна Надя, дуже хотіла догодити своїй мамці. Але мала семеро дівчат і ні одного хлопця. Коли приходила вістка з Косинець, де Надя була попадею, що народилась дівчинка, бабуся Ганя тільки руками сплескувала:

— Мій Ти Боже добрий, знов нещасне дівча! Ну, дістане, дістане од мене посаг!

Усе сподівалася, що її улюблениця Віра таки матиме хлопця-сина. Але Віра не спішилася. Довший час зовсім у неї не було дітей, аж нарешті знайшлася дівчинка, і тільки через п'ять років прийшов так довго очікуваний хлопець — Володимир.

То була радість, то була слава! Цяцькалися з тою дитиною всі — і батьки, і челядь, а найбільше, звичайно, бабуся. Сказала перевезти дитину до себе, бо, мовляв, молода мати не догляне дитятко як слід.

І ось з'явився в домі у бабусі кумир. Всі і все годили тій дитині, і вона зразу собі „розібрала". Ріс великий шалопай на самих збитках, але бабуся вважала, що так воно і має бути.

— Хай дитятко бавиться, воно ж ще маленьке, не розуміє . . .

Але дитятко розуміло дуже добре, на цей раз не розуміла засліплена бабуся. Поки хлопчик був удома, все сходило з рук, але як мусіли відвезти до школи, то стало гірше.

Примістили його на приватному помешканні, у молодшого брата бабусі Гані, Олексія Ілліча.

Найгірше було, що Володя зовсім не бажав обтяжувати себе наукою, але всю свою енерґію уживав на всякі капості. Коли робив шкоди вдома, все йому миналося, бо на бабусиному господарстві або в селі, то все були люди свої і не мали відваги скаржитися на малого панича. Але коли в місті почав капостити чужим людям, то сусіди раз-у-раз приходили з скаргами і вимагали грошей за заподіяну шкоду, часами навіть кричали та погрожували, що поперебивають тому хлопцеві ребра.

Дідусь Олексій Ілліч, а особливо його жінка, яку всі любили й поважали за ласкаву вдачу, старалися то все якось направити. Та одного разу дідусь рішив, що мусить дати хлопцеві добру прочуханку, нагнати йому розуму з нижньої частини тіла до голови, бо з школи також попередили, що хлопець має самі „1" та „2", а до того баламутить товаришів.

ЕЛЕКТРОНІЧНІ РОБОТИ ЗМОЖУТЬ КРАЩЕ І ДЕШЕВШЕ ДОСЛІДИТИ ПЛЯНЕТУ МАРС, ЯК АСТРОНАВТИ, заявив інженер Джан М. Геджпет на Конференції 50 інженерів в Балтіморі, Мериленд. Інші інженери обговорювали справу висилки астронавтів на плянету Марс, а інженер сказав: „Я навіть не передбачаю, чи воно взагалі потрібне, щоб астронавтів висилати на Марс, бо пізнати ту плянету можна буде за допомогою машин-роботів". З машинами можна буде вислати на Марса мавпу-шимпанза, яка зможе своїм організмом дати біологам те, що міг би там дослідити чоловік.

Українська Православна Церква „ВСІХ СВЯТИХ"

206-208 Схід 11-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

БОГОСЛУЖЕННЯ

на Страстному і Великодньому тижні 1966 р.

7-го квітня, Великий Четвер: 10:00 рано — Служба Божа, 7:00 веч. — Страсті Господні. Читання 12 Євангелій.

8-го квітня, Велика П'ятниця: 12:30 по пол. — Вечірня з винесенням Плащаниці.

9-го квітня, Велика Субота: 9:00 рано — Утреня. Надгробне. 10:00 рано — Сповідь. 11:00 рано — Служба Божа. 2:00 по пол. — Освячення Пасок у церкві до 8-ої год. вечора. 10:30 веч. — Полуношниця. 11:30 вночі — Воскресна Утреня.

10-го квітня, Христове Воскресення — Великдень: 10:00 рано — Служба Божа.

11-12-го квітня, Світлий Понеділок і Вівторок: 10:00 рано — Служба Божа.

Щиро вітаємо Вас з радісним Святом Світлого Христового Воскресіння.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

о. д-р С. Гаюк, настоятель, Ол. Дідух, дир. хору, М. Сосницький, голова параф. уряду, В. Чудик, заст. голови, І. Макарик, секретар, Пазя Стасюк, скарбник, К. Гуральний, заступ. скарбника і голова Б-ва, М. Пальчинська, фін. секр., К. Захарко, голова С-ва, Н. Закалюжний, дяк. Рада Тростистів, Хор і Школа, Ліга Укр. Правосл. Молоді — Відд. старших і молодих.

УКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА ГРОМАДА в НЮАРКУ, Н. Дж.

— влаштовує —

ВЕЧІРКУ

? GO, GO

Субота, 23-го квітня 1966 р.

о год. 7:30 веч.

в УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕНТРАЛІ

140 Prospect Avenue — Irvington, N.J.

В програмі — **КВАРТЕТ „ТРОЯНДА"**

ЛІТЕРАТУРНА ЛАСТІВКА
ВЕЛИКИХ ФРАНКОВИХ РОКОВИН

ТЕОДОР КУРПІТА

БЛАКИТНІ ТРОЯНДИ

Люксусово виданий альбом автобіографічної повісти автора

У альбомі взяли участь: М. Федорів, Олесь Бабій, Євгенія Винниченко-Мозгова, Володимир Державин, Михайло Орест, Євгенія Курпіта, Роман Завадович і Василь Шуть. Мистецьке оформлення твору: М. Гарасовська-Дачишин.

•

ЦІНА ТВОРУ З ПЕРЕСИЛКОЮ 6 ДОЛЯРІВ
Замовляти в автора:

T. KURPITA

737 N. Oakley Blvd., Chicago, Ill. 60612. U.S.A.

СУА 33 ВІДДІЛ ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, КУРІНЬ СТАРШИХ ПЛАСТУНОК „ШОСТОКРИЛІ" і ЛАНКА СТАРШИХ СУМІВОК „МАКИ"

мають шану запросити Вас з Родиною на

ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ

які відбудуться

в суботу, 16-го квітня 1966 р.

в залі

MANGER HOTEL GRAND BALLROOM

1802 East 13th Street and Chester Ave., Cleveland, Ohio

В програмі: виступ знаних солісток

пань ЯКИМЦОВ НАДІ і КОНДРАТЕНКО ОЛЕНИ

Несподіванки
Добірний буфет.

Европейська оркестра Т. К.
Початок о год. 8:30 вечора

ВІДЗНАЧЕННЯ НАЙКРАЩИХ
вишиваних моделів

Вступ $4.00. — Вступ для студентської молоді $2.00
Дохід призначений на цілі молодечих організацій і на придбання виставки українського народного мистецтва.

Ню Йорк, околиця і Над-Гудсонська Округа!

В середу, дня 13-го квітня 1966 року

о год. 7:30 вечером

в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ

140-142 Друга Еве. (між 8 і 9 вул.) в Ню Йорку

— відбудуться —

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ ВІДДІЛІВ УНС міста Ню Йорку й околиці

до участи в яких запрошені Урядовці, Представники та конвенційні Делегати наступних Відділів:

4, 5, 6, 8, 19, 46, 66, 69, 86, 117, 129, 130, 158, 160, 184, 194, 198, 200, 203, 204, 210, 211, 256, 267, 293, 310, 325, 327, 361, 393, 433, 435, 450, 455, 457, 485 і 489.

Голова Окружного Комітету І. ФЛИС,
поділиться з делегатами своїми плянами відносно конвенції.

•

В Зборах візьмуть також участь

ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДНИК і СЕКРЕТАР

які будуть доповідати про підготовку до 26-ої Конвенції УНСоюзу, та завдання делегатів.

•

Закликаємо всі Відділи і їх уряди та конвенційних Делегатів, як і інших активних союзовців, взяти участь у цих важливих Зборах.

ПІСЛЯ ЗБОРІВ — ПЕРЕКУСКА

ЗА УПРАВУ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ:

І. ФЛИС, голова — Роман С. ГОЛІЯТ, секретар

Ню Йорк, Н. Й.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 64-го ВІДДІЛУ СУА

Загальні збори 64-го Відділу Союзу Українок Америки відбулися 30-го січня у власній домівці в У Н Домі. Голова п-ні Аполінарія Книш відкрила Збори молитвою і привітала приявних. Обрано президію в складі: п-ні Ніну Пясецьку на голову і п-ні Марію Савицьку на секретарку. Звітували: уступаюча голова п-ні Аполонія Книш і всі референти Відділу.

Із звіту Реф. Сусп. Опіки слід відмітити, що „потребуючим" в Европі вислано понад 40 пакетів. Понад $1,000 роздано допомоги науковцям, студіюючій молоді і старцям. Виховний реф., між іншим, дбав про висвітлювання дітям дітячих фільмів, як теж про оповідання і читання казок, та організував курси модерних танців. Реферат дослідів історичних строїв (костюмів) України, працював і далі працює над їх відтворюванням. На останній конвенції Союзу Українок Америки наш Відділ уладив показ цих відтворених історичних строїв України з великим успіхом.

Культурно - освітній реф. влаштував: виставку образів мисткинь жінок, також різдвяний і великодний базари, свячене і декілька цікавих рефератів. Це лише кілька винятків із звітів, що дали цікаві відомості про багатогранну діяльність Відділу.

По звітуванні переобрано Відділ в такому складі: головою залишилась п-ні Аполонія Книш, на містоголову і скарбничку вибрано п. Христину Навроцьку, на секретарку п. Марію Ржепецьку. На референтку: організаційну п. Софію Рожанковську, фінансову п. Любу Артимишин, культурно - освітню п. Оксану Сіяк-Щур, імпрезову п. Стефанію Салдан, суспільної опіки п. Мирославу Вовкодав, виховну п. Ірину Волосенко і п. Дарію Цьвіль, пресову п. Ніну Пясецьку, господарську п. Любу Раковську і п. Марію Карпевич і мистецьку п. Христину Восвідку.

До контрольної Комісії обрано: п. Іванну Рожанковську — голова та п. Марію Даниш, п. Галину Гошовську, п. Марію Савицьку, п. Ярославу Левицьку — членки.

Делегаткою до Об'єднаного Комітету Організацій Метропольної Округи Ню Йорку, обрано п. Марію Карпевич.

Подякувавши Виділові і Членству за проведену і виконану працю в минулій каденції, предсідниця збори закрила.

Н. П.

Показ історичних жіночих одягів України

Показ відбувся в Ню Йорку 19 березня 1966 р. — (о год. 8-ій вечір в залі „Ф. І. Т." — 227 Вест, 27 вул.), заходами 64-го Відділу Союзу Українок Америки.

Показ попередила доповідь, що впровадила глядачів в дію. В супроводі музики-фортепіяну і рецитації поеми пера Леоніда Полтави „Слово про Україну", модельки — молоді українки презентували історичні жіночі строї по черзі, як було в програмі. Були теж в певних відступах програми ілюстрації сольо-танцями.

Вечір пройшов з задоволеним успіхом. Явилось 700 глядачів. Замітне, що було багато молоді. Приявні висказували організаторкам вечора признання і заявляли: „Імпреза на високому, мистецькому і культурному рівні. Тому не диво, що наша громада заповнила залю по береги. А для молоді — це напевно цікава, жива і наочна лекція про один із відтинків славного минулого України".

Доказом признання були рясні і невгаваючі оплески.

Реферат преси 64-го Відділу СУА

„Чорноморська Січ" ввійшла до півфіналу Сходу в грах за Чашу ЗДА

Нюарк, 3-го квітня. У чвертьфінальних змаганнях Сходу гор за Чашу ЗДА, здобули футболісти „Чорноморської Січі" заслужену перемогу 3:0 над Португальським СК з Ню Бедфорд, Конн. Ворота для переможців стрілили: В. Чижович на 6-ій хвилині з карного, О. Чайка на 33-ій хвилині і Ю. Рада на 83-ій хвилині зустрічі. Цією виграною „Чорноморська Січ" закваліфікувалася до півфіналу Сходу в грах за Чашу ЗДА. Серед чотирьох півфіналістів Сходу є три українські дружини: УСК — Ню Йорк — володар Чаші ЗДА 1965 року, „Тризуб" з Філядельфії, — володар чаші ЗДА в роках 1960, 1961 і 1963, та „Чорноморська Січ".

Півфінальні змагання УСК-у з четвертим півфіналістом Грецько - Американським СК були перервані 5 хвилин перед кінцем при стані 2:1 для УСК-у. Вони будуть докінчені в неділю, 10-го квітня перед мистецькими змаганнями УСК — „Гота". В другій парі півфіналів зустрінуться „Тризуб" і „Чорноморська Січ", але ці змагання ще не визначені. На наступну неділю 10-го квітня „Тризуб" розіграє у Філядельфії товариські змагання з дружиною „Левів"-а Шикаго.

УКРАЇНСЬКА ВЕЛИКОДНА РАДІОПЕРЕДАЧА

Когоєс, Н. Й. — Заходом Організацій Визвол. Фронту Когоєс - Трой - Вотервліт-Олбани - Амстердам - відбудеться у Великодну неділю, 10 квітня, від 1 до 2 пополудні на хвилях радіовисильні ВОКО, 14.60, Українська Великодна радіопередача з великодними піснями й гаївками, для всіх українців столичної округи Олбани, Н. Й.

ДВА ЛИСТИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

можна писати. Не в злобі і не на гріх, а з болю втомлених і виснажених — киньте з України клятву на духовий Збруч...

„У громадському житті — чимало до побажання. Діячів розуміється вже аж тоді, як їх втратиться, а шанується вже по смерті. Промови гарні на похоронах бувають від яких хочете представників... Є люди і є праця. Але, як і в політичному житті, так і тут — появилися лицарі на дерев'яних кониках, що, гойдаючись на одному місці, продукують лише пласкі і каламутні хвилі. Навіть при найкращому напруженні роботи і шляхетності — скриплять дерев'яні коники з багатьох сторін. До праці їх? Рідко, але іноді підуть навіть із шумом. А виходить потім з цього, як Ви колись казали — трясеться гора, а родиться миша...

„Преса? Гм... може б я Вам про це дещо пізніше написав. А то й вирізків із деяких газет вислав. Не питайте мене тоді, що це таке — непорозуміння, психоза чи повернення деяких злих духів з доби великої руїни? Вам це буде краще видно..."

Отже, лежав другий готовий лист. А вістки з України не було.

Минали місяці. Після напруження — прийшло майже пригноблення. І не випадково.

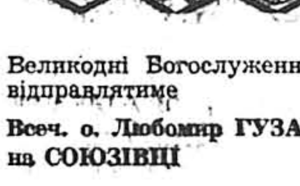
Окружними дорогами, листом з рук до рук — прийшла жахлива вістка. Остання іскра, що ще жевріла — згасла. Дідуня і бабуню ще у сорок сьомому році, у великодній тиждень, вивезли на Сибір і там вони померли із „неспроможности споживання їжі"... У людській мові, мові наших предків — з голоду. У мові „передової країни" — це із „неспроможности споживання"... Кому не подобається культурний словник?

Плесо надій — покрилось кригою, важкою, болючою. А два написані листи лежали невисланими. Вже й пожовкли.

Кому ж послати ці листи? А якщо було б уже кому — котрий із них послати?

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ВЕЛИКДЕНЬ на СОЮЗІВЦІ

Великодні Богослуження, відправлятиме

Всеч. о. Любомир ГУЗАР на СОЮЗІВЦІ

ПОРЯДОК ВЕЛИКОДНІХ БОГОСЛУЖЕНЬ

СТРАСТНИЙ ЧЕТВЕР, 7-го КВІТНЯ
Год. 7-ма веч. — Утреня — Страсті Господні — читання 12 Євангелій.

ВЕЛИКА П'ЯТНИЦЯ, 8-го КВІТНЯ
Год. 2-га по пол. — Вечірня з винесенням Плащаниці.

Год. 7-ма веч. — Єрусалимська Утреня

ВЕЛИКА СУБОТА, 9-го КВІТНЯ
Год. 1-5 по пол. — Сповідь
Год. 4 і 5 — Свячення пасок.

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ— ВЕЛИКДЕНЬ — 10-го КВІТНЯ
Год. 10-та рано — Воскресна Утреня
Год. 11-та рано — Служба Божа

По Службі Божій — **СВЯЧЕННЯ ПАСОК**

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Приятелями, що в неділю, 3-го квітня 1966 року упокоївся в Бозі в Джерзі Ситі в своїм домі, 221 Бідвел Евеню, наш Найдорожчий **ЧОЛОВІК і БРАТ**

бл. п.

ГРИГОРІЙ ВОРОНКЕВИЧ

ПАРАСТАС буде відправлений у вівторок, 5-го квітня 1966 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні І. Ковальчика, 129 Grand Street, Jersey City, N. J.

ПОХОРОН — в середу, 6-го квітня 1966 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до Каплиці школи св. Петра і Павла при Бентлей евеню, а опісля на цвинтар Holy Cross Cemetery, N. Arlington, N.J.

В глибокому смутку:

дружина — **МАРІЯ з дому ФЛОРЕК**
сестри — **АННА ЖУК, МАРІЯ СКОРНИ і ОЛЬГА ГНЄЦЕК**
брати — **РАСЕЛ і ВОЛОДИМИР**

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. ПЕЛЯГІЇ КИЗИК

складають 25.00 долярів

на Український Католицький Університет в Римі

Евгенія і Зенон **КОРЧИНСЬКІ**

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо сердечну подяку всім, що чимнебудь причинилися до влегшення нашого смутку по втраті нашого Мужа, Батька, Дідуся

сл. п. Василя Бродського

якого похоронено 28-го березня 1966 р. в Пассейку, Н. Дж.

В першу чергу дякуємо о. Мітрату Т. Форостію, проф. О. Головацькому і похоронному заведенню А. Комаря. Дальше дякуємо родинам: Михаськових, Гудзіям, Бойкам, Слопам, Березівським, Приймакам, Кузям, Воскобойникам, Лакомам, Гібалам, і іншим Приятелям, що в годинах смутку прийшли нам з великою моральною допомогою.

Нехай Господь всім заплатить своїми ласками.

Дружина — **АНАСТАЗІЯ**
Сини — **МИХАЙЛО і МИКОЛА**
з дітьми і внуками

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність дня 18-го лютого 1966 року наш Найдорожчий **БАТЬКО і ДІДУНЬО**

бл. п. Василь Футала

Сповнені глибоким горем складаємо подяку всім тим, хто в часі найтяжчих хвилин нашого життя поспішив помогти нам зносити тяжкі хвилини горя, всім, що жертвували свої молитви, та всім тим, що віддали останню прислугу Покійному.

В першу чергу дякуємо парохові Всеч. о. Деканові Василеві Клосові за опіку в часі недуги, та відвідування в шпиталі і за відправлення Панахиди і похоронних Богослужень та теплі слова потіхи у прощальній промові.

Зокрема дякуємо панові Докторові Юрієві Чвартацькому за лікарську опіку в часі недуги.

Рівнож дякуємо за прощальні промови: мгр. Адамові Гординському, мгр. Іванові Базаркові та дир. Михайлові Головесі.

Ми дуже вдячні хорові ім. Лесі Українки в Йонкерсі, Н. Й. та диригентові проф. Олександрові Кулинічеві за спів в часі Панахиди, та за проведену збірку на Визвольний Фонд.

Наша щира подяка Організаціям Українського Визвольного Фронту в Йонкерсі за вінок, Головній Управі Т-ва к. В. УПА ім. ген.-хор. Романа Шухевича за дар на Визвольний Фонд.

Особливу подяку складаємо всім Організаціям, Товариствам та окремим особам, які зложили жертви на Служби Божі та Визвольний Фонд, зокрема Друзям і Приятелям з Дітройту, що заініціювали та провели збірку на Визвольний Фонд, яка у висліді дала поважну суму долярів.

Дякуємо всім тим, що зложили вінки на гріб, що особисто взяли участь у похоронах, що усно, письменно, телеграфічно, чи телефонічно висловили нам своє співчуття.

Вкінці дякуємо цим, що не могли особисто попрощати Покійного, але свої молитви заносили за Його душу.

Усім наше щире спасибі.

Родина **ФУТАЛИ**

ОГОЛОШЕННЯ

Довготриваючий правний спір погоджено. Дня 28 червня 1960 року трапилась трагедія, коли шість тринадцятирічних хлопців утратили своє життя, утопившись у ріці Висконсин поблизу міста Маустон в стейті Висконсин, під час нічних вправ, як члени молодечого табору, що був власністю й під управою Української Організації для Таборування Молоді, Інк., з Шикаґа, Іллиной.

Петро і Ольга Куриляк, батьки Ореста Куриляка; Володимир і Іванна Нікорович, батьки Ореста Нікоровича; Роман і Іванна Припхан, батьки Юрія Маркіяна Припхана; Володимир і Галина Левицькі, батьки Ігоря Левицького; Григорій і Анна Кучма, батьки Романа Кучми та Орест і Люба Шеремета, батьки Олега Юрія Шеремети внесли позов перед окружним судом повіту Кук, стейту Іллиной проти Української Організації для Таборування Молоді, Інк.; Володимира Помірка, директора Табору; Романа Барановського, організатора табору; Ярослава Рака, виховника табору; Ростислава Бойковича, команданта табору; і Михайла Левицького, помічника виховника табору, закидаючи їм брак дбайливости у веденні та завідуванні табором й нагляді таборовиків.

На переслуханні перед суддею окружного суду Николас Бюа, суддя прихилився до вимог позовників, поставлених у позві й видав вирок проти Української Організації для Таборування Молоді, Інк.; Володимира Помірка; Романа Барановського; Ярослава Рака; і Михайла Левицького. Батьки заявили перед суддею, що вони не бажають від організації грошей, але визнання відповідальности табору та його урядовців за трагедію, яка трапилася.

Названа Організація та її урядовці заявили раніше й заявляють свій жаль з причини того випадку, прохають у Батьків вибачення та висловлюють їм своє співчуття. Справа покінчена й всі сторони цього правного спору знають, що ніяка сума грошей не в силі повернути шість дітей, що загинули внаслідок цієї трагедії.

Real Estate

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 8-го КВІТНЯ 1966 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371-ий Відд. о год. 8-ій веч. в Січовій залі. Прохається членів вирівняти свої вкладки. — Ю. Вараннок, секр.

СУБОТА, 9-го КВІТНЯ 1966 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. М. Грушевського — 219 Відділ, о год. 7-8 веч. при 675 So. 19th Street. Проситься членство прибути. — М. Т. Юров, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Звичайні місячні збори Т-ва Мир — 324 Відд. о год. 7-ій веч. Просимо прибути і вирівняти залеглі вкладки. — І. Струк, секр.

AMBRIDGE, Pa. Місячні збори В-ва св. Василя — 161 Відд. о год. 7-ій веч. в Жін. Клюбі. — Управа.

НЕДІЛЯ, 10-го КВІТНЯ 1966 р.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Т-ва ім. о. М. Шашкевича 94 Відд. о год. 2-ій по полудні в залі Укр. Дем. Клюбу при 2376 Грилінг вул. Проситься членство прибути на збори. — М. Борискевич, секр.

ПОНЕДІЛОК, 11-го КВІТНЯ 1966 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці — 36 Відд. о год. 2:30 по пол. в залі Америк. Українського Клюбу. Є важні справи до полагодження в також справа 100-долярового бенкету. — Марія Філяс, предс., Катерина Ярославська, кас., С. Гунька, секр.

НЕДІЛЯ, 17-го КВІТНЯ 1966 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 251 Відд. (Перенесено з 10 квітня), о год. 11:30 ранку в церковній залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. В місяці травні — збори в неділю 8-го, там же. — В. Козир, предс., Т. Шмагала, секр.

ТАРЗАН, ч. 5-601. Перед масивними горами.

Чоловіки збудилися з болем голови. — Пеггі відійшла — крикнув Плетт. Тарзан понуро притакнув. — Ми випили отруту...

Я недоцінював Луміса, але не розпачайте. Ми легко підемо за його слідами...

Вони подорожували далеко, аж поки масивні гори не замаячіли перед ними. — Я собі пригадую мапу, сказав Плетт, місто Топія знаходиться за ними.